

OBALA GREHA

Aita Ighodaro

Obala greha

Prevela sa engleskog
Irina Vujičić

Mono i Manjana
2011.

Naslov originala
Sin Tropez, Aita Ighodaro
Copyright © 2010 Aita Ighodaro 2010.
First published in the UK by Atlantic Books Ltd.

Prava za srpsko izdanje © Mono i Manjana, 2011

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Jerkov

Urednik
Milena Đordžević

Prevod
Irina Vujičić

Tehnički urednik
Goran Sakić

Priprema za štampu
Goran Grbić

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

Štampa
Evol-print, Lazarevac

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

ИГХОДАРО, Аита, 1983-
Obala greha / Aita Ighodaro ; prevela Irina Vujičić. - Beograd : Mono i
Manjana, 2011 (Lazarevac : Elvod-print). - 302 str. ; 21 cm

Prevod dela: Sin Tropez / Aita Ighodaro.

ISBN 978-86-7804-385-7

821.111-31

COBISS.SR-ID 183703052

PRVI DEO

Prvo poglavlje

RE: Sen Trope!

Molim te da mi pošalješ svoje podatke i sliku, ako je moguće, pošto počinjemo da organizujemo zajedničko leto pod suncem. Moramo da znamo koji pasoš imaš i da li ti treba viza za Francusku. Da, da, da, leto stiže!

Tara Vitstenli je naglas pročitala poruku svojoj najboljoj drugarici, Abeni Ankra.

„Ah, ne veruuuj tooome!“, zagrmela je Abena svojim prena-glašenim afričkim akcentom – što je potpuni kontrast njenom, inače besprekornom engleskom, koji je uvek tako zasmejavao Taru. „Sliku?“

„Dušo“, odgovori Tara, „Riza je u pitanju. Apsolutno me ništa ne bi iznenadilo. Samo me čudi što nas njegov asistent nije pitao i za broj brusa i seksualne sklonosti. On ti je, draga moja, ono što se zove ludački bogat, razmažen, i izopačen čovečuljak.“ Ali oči su joj sevale, a srce udaralo jako i brzo.

Tara je upoznala Rizu nekoliko meseci ranije, posredstvom divnog Domenika, kojeg je srela u Milanu za vreme Nedelje mode. Da bi dobila odsustvo samo nekoliko dana pred poslednje ispite, rekla je svom starom profesoru na Oksfordu kako ima „ženskih problema“. Te dve proste reči bile su dovoljne da se oči iza profesorskih naočara ispune stravom, pa joj je, umesto da

je dalje zapitkuje o prirodi pomenutih „problema“, savetovao da odmah uzme nedelju dana slobodno. Zato je Tara potrošila čitav studentski kredit predviđen za taj semestar na put u Milano, na nedelju dana modnih zabava i ćaskanja s urednicima, kreatorima, manekenima i fotografima. Otišla je pre svega zato što je želela da ode, ali i s rezervnim planom da obezbedi kontakte za posao u modi nakon što diplomira. Nije joj uspeo, no *ipak* je upoznala Domenika.

Domeniko je bio dobro obučen, u onom gizdavom stilu koji se pretvarala da mrzi, neverovatno zgodan i, sa samo dvadeset sedam godina, već je rukovodio izuzetno uspešnom kompanijom za maloprodaju muške odeće. „Ženski problemi“ brzo su se razvili u „žensku krizu“ i njih dvoje su se upustili u strastvenu vezu koja je, međutim, bila osuđena na propast. Drugu nedelju Tari-nog odsustva s univerziteta proveli su u u Domenikovom novom stanu, u potkrovlju na obali Monte Karla, gde se Tara potpuno, bestidno i svakako prebrzo zaljubila u sve što je oduvek smatrala tako pogrešnim u vezi s Rivijerom. Zavelo ju je kako spretno vozi *Lambordžini* dok joj miluje butinu, koja je sijala na mediteranskom suncu. Zaveo ju je osećaj vetra koji joj je vijorio dugu, od sunca izbledelu kosu i lepršavu pamučnu haljinu (ispod koje nije imala veš) dok je razmišljala kako glamurozno izgledaju, jureći praznim ulicama u svojoj kabriolet ljubavnoj mašini.

Prve večeri u Monaku izveo ju je u noćni klub *Jimmy'z*, gde čak i čaša vode košta više od njene avionske karte do Milana. Plesali su cele noći na stolovima u bašti, uživajući u svežem morskom vazduhu, zvezdanom nebu i muzici koja je bila tako drsko glasna. Kao da je ceo svet bio njihov i kao da nije bitno ko ih sluša. Nisu imali nikakav plan, samo da plešu, i plešu, i plešu. Divljim, mahnitim pokretima dugih udova stalno su obarali pune flaše skupog šampanjca. Ali ništa nije bilo važno zato što je uvek bilo još. Tu, dok je plesala na stolu pod zvezdama s ovim muškarcem, ništa nije bilo važno. Bila je daleko od roditelja i Vilouboro Hola, sa svom njihovom istorijom i neizgovorenim zahtevima i očekivanjima, daleko od nepopustljivog društvenog

virtloga Londona i daleko, daleko od sumornog Oksforda. Znala je da je to ljubav.

Domeniko je izjavio kako ne može da živi bez nje, i zato su odjurili u njegov stan, gde je on, u stanju postkoitalne, pijane euforije, uspeo da se uloguje na internet i rezerviše let za London za prvi vikend posle Tarinih ispita, a onda za svaki sledeći vikend do kraja leta. Hteo je da rezerviše svaki vikend do kraja života ali ga je Tara sprečila, obećavši da će ga posećivati i u Italiji i Monte Karlu.

Na povratku kući, ljudi iz imigracionog odveli su je u stranu i pitali zašto joj je pasoš prekriven crtežima srca i poljubaca zbog čega je sada, verovatno, bio nevažeći. Srećom na Oksfordu je uspela da se izvuče – da se romansa s Domenikom razvila, ne bi joj bilo lako da ubedi profesore kako je put u Monako najbolji lek za ženske probleme. Pošto je izbegla sva neugodna pitanja, javila je Domeniku da je bezbedno stigla kući. Održao je obećanje i doleteo u London nekoliko nedelja kasnije, a tada je upoznala i Rizu.

Ispostavilo se da Domeniko već poznaje dosta ljudi u Londonu. Vodio je Taru na veliki broj otmenih zabava, koje su organizovali njegovi razuzdani prijatelji, gde je sve obilovalo najboljim vinima, šampanjcem i podatnim devojkama. Međutim, tamo je skoro sasvim ignorisao Taru, neprestano je razgovarao s drugim ženama i uživao je u društvu ljudi, koje ona nije ni poznavala, niti su joj se naročito sviđali, a pri tom su joj mnogi delovali jeftino i kič.

Zabave su kulminirale ekstravagantnom proslavom Rizinog pedesetog rođendana. Počelo je raznim večerama i ručkovima koji su održani u *Nobu Berkeleyju* i u originalnom *Nobu*, i u *China Tangu* i *Ciprianiju*, restoranima u čijim su ostavama pravljena deca, gde su sve *American Exspress* kartice bile crne i neograničene, a sve žene zaslepljujuće lepe. Da bi krunisao slavlje, Riza je napravio zabavu za četrsto gostiju u svojoj Mejfer vili. Za tu priliku poručio je sopstvenu statuu u prirodnoj veličini i postavio ju je u hodnik na mesto gde je inače stajala kopija Mikelandelovog Davida. Na ulazu su svi gosti dobili po *iPod*

upakovan u ukrašenu platinastu kutiju. Bio je već napunjen Rizininim fotografijama koje su ga prikazivale tokom svih njegovih pedeset godina života, a Tara je pretpostavljala da su mnoge od njih prošle kroz Fotošop. Tu je bila i Rizina omiljena muzika, zajedno s pesmama posvećenim njemu, koje su snimile razne poznate ličnosti, uključujući i nekoga ko je zvučao kao papa.

Tara se zaprepastila kada je glatki, crni pod u jednoj od pet glavnih prijemnih sala iznenada postao providan, otkrivajući zatvoreni bazen, koji se nalazio ispod. Trupa toples plivačica u tangu s dijamantima i rubinima počela je da izvodi sinhronizovanu tačku uz muziku nedavno preminulog muzičkog genija Kantonelija. Riza ju je spazio i uživao je u njenom iznenađenom uzdahu, pa joj je prišao, prolazeći pocrnalom šakom kroz tanku kosu ofarbanu u smeđe da bi sakrio sede. Nije se ni potrudio da joj se predstavi, a još manje da je upita za ime, već je stao pored nje i pogledao dole kroz staklo u jednu od plivačica. Lice joj je bilo u ustalasanoj vodi, a mišićave noge su joj sada bile raširene u prilično neugodnoj špagi. Izgledalo je bolno, naročito zbog niske dragulja koja joj je bila priklještena među guzovima.

„Užas što je Kantoneli umro nekoliko dana pre nego što je trebalo ovde da nastupi. Bio bih prva osoba kojoj bi Kantoneli gostovao u kući, samo da je umro posle nastupa.“

Tara nije znala šta da kaže na to, pa je Riza nastavio da priča, pogleda i dalje prikovanog za devojkicu u bazenu. Obliznuo se. Tari se činilo da je blago znojav. Nijednom je nije pogledao otkad joj je prišao, i to ju je, samo po sebi, nerviralo. Bila je u ljubičastoj, plišanoj mini-haljini u retro stilu, koja joj je otkrivala duge noge. Bakine minđuše od dijamanta i bisera sijale su joj na ušima, i cela kombinacija bila je upotpunjena najnovijim bež čizmama do članka, s visokom potpeticom. Bila je minimalno našminkana, a kosa joj se, nonšalantno razbarušena, razlivala iz repa na temenu. Da li je Riza uopšte nameravao da skine pogled sa zadnjice te devojkice?

„Malo sam nervozan zbog tih dragulja“, reče Riza. „Ali ipak je moj tim stručnjaka napravio posebne hemikalije da voda ne bi umanjila njihovo svetlucanje. Naravno, hemikalije nisu baš

najbolje za devojke, ali...“ Tada je konačno okrenuo glavu i pogledao je u oči. Na štiklama je bila viša od njega i imala je dobar pogled na ćelu koju je pokušavao da sakrije. „Zašto si ti ovde?“, upitao je.

„Oh, ovaj, mislim, došla sam s drugom, u stvari s dečkom, Domenikom.“ Taru je iznenadilo naglo Rizino pitanje i nervozno se osvrnula oko sebe u potrazi za Domenikom. Želela je da dođe i premosti jaz među njima. Gde li je on?

Iznenada je Riza poplaveo od besa. „Domeniko, ti italijanski idiote, sklanjaj se iz mog bazena!“ Tara je pogledala dole i užasnula se kada je videla pijanog Domenika kako posrće po bazenu kao neko nestašno dete uhvaćeno na delu s rukom u tegli sa slatkišima.

To je bio kraj njihove letnje afere. Pošto je imala priliku da analizira Domenika daleko od podmuklo varljivog sunca Rivijere, Tara je najzad uvidela kolika je on gnjida i shvatila je da joj nimalo ne nedostaje. Doduše, intrigiralo ju je ludačko izobilje njegovog okruženja. Navikla je da se kreće u starom, aristokratskom, engleskom društvu – odrasla je u njemu – ali malo ko je tu posedovao neverovatno bogatstvo međunarodnih razmera. Bogatstvo koje se računalo milijardama, ne milionima; koje je moglo da kupi timove naučnika koji će izumeti hemikalije samo da bi jedna devojka mogla da nosi dijamante pod vodom. I stoga, kada je, nekoliko nedelja kasnije, naletela na Rizu, na otvaranju ekskluzivnog restorana za koje su i ona i Abena jedva iskamčile pozivnice, bilo joj je potajno drago što ju je prepoznao.

Tražio je njen i Abenin broj telefona da bi mogao da ih pozove na ono što je nazvao „skromnim okupljanjem“ koje je planirao za Novu godinu. Ispostavilo se da je to spektakularni koncert u Rojal Albert Holu, koji je zakupio za to večer, praćen raskošnim vatrometom u Hajd parku. Rizini gosti su u transu slušali prvih dvadeset minuta nastupa najpoznatijih svetskih klasičnih muzičara. A onda su preostalih sat vremena tračarili, flertovali, šepurili se i rugali domaćim čokoladnim tartufima i šampanjcu. Prijem je bio skroman koliko i Versaj, i neverovatno zabavan. Uz sve što

se oko njih dešavalo i s toliko okupljenih ljudi, Tara i Abena nisu ni morale da pričaju s Rizom, i odlično su se provele.

Brzo premotavamo nekoliko meseci unapred i Rizin asistent je stavio mlade drugarice na letnju listu gostiju.

U svom malom stanu u Ledbrouk Grouvu, blizu otmenijih četvrti Noting Hila, Abena i Tara spremale su se za krstarenje prodavnicama i buticima Portobelo Grouva. Abena je uzela ključeve, još uvek odmahujući glavom u čudu zbog drskosti nakažnog Rize da im traži fotografije, kao da bira pratilju s nekog sajta, i pitala je Taru da li je spremna da krenu. Ubacila je ključeve u veliku, mekanu, kožnu torbu, tek kupljenu na onlajn rasprodaji. Odmah su se izgubile u haosu od šminke, modnih časopisa, digitalnog fotoaparata, fotokopiranog primerka Vordsvortovih pesama i posetnica koje je dobila od nekolicine muškaraca. Kao da je skupljala te posetnice na svakojakim mestima, i nikad nije mogla da se seti ko je ko. Jednom se toliko zbunila da je pozvala masera homoseksualca, Sema T, na seksi sastanak, misleći da je on Sem K, kojeg je upoznala na žurci. Bilo joj je čudno što radi u spa centru, ali je pretpostavila da mu je to samo poslić sa strane. U isto vreme zbunjeni maser, koji joj je rekao da izgleda kao mlađa i sitnija sestra Naomi Kembel, i čiju je posetnicu uzela samo iz pristojnosti, nije mogao da veruje koliko mu se posrećilo kada ga je pozvala, umesto Sema T, kod nje u stan na masažu celog tela. Pa, bila je u žurbi, a na glupoj posetnici je pisalo nešto o nekakvom kiropraktičaru!

Nekoliko trenutaka kasnije, njih dve su šetale među štandovima Portobela i posmatrale sve one moderne devojke koje su razgledale zanimljive detalje i izazovnu odeću. Tajno su uživale u zadivljenim pogledima momaka, praveći se da ih ne primećuju. Čak i među svim tim eksperimentalnim fenserima, njih dve su se izdvajale. Abena je nosila retro blejzer preko prevelike bele potkošulje nekog bivšeg dečka zavezane u čvor na kuku. Uske farmerke i ogromne platforme davale su joj nekoliko vrednih, dodatnih centimetara. Tara je nehajno obukla *Agent Provocateur*

korset koji je, na svoj neponovljivi način, navukla preko tanke svilene *Meadham Kirchoff* bluze. I ona je nosila farmerke, ali su njene bile stare i pocepane, uvučene u ravne, naborane, još starije čizme s resama.

„Dušo, ovo bi neverovatno izgledalo na tebi“, prokomentarisala je Abena, izvlačeći drečavoroze svilenu haljinu i podigla ju je ipred svoje drugarice.

„Mmmn, divna je“, složila se Tara, gladeći svilenkasti materijal pre nego što je ispod oka pogledala cenu. Lice joj se zacrvenelo. „Mada, malo je tetkasta“, promrmljala je, i teška srca je haljinu vratila nazad.

Tara nije bila klasično lepa. Bila je koščata i bleđa, imala je lošu kožu, tanku i beživotnu plavu kosu i mala usta tako natrpana velikim zubima da su je u prošlosti opisivali kao „konjastu“. Ali ipak, bilo je nečega u vezi s njom. Znala je kako da pretvori svoju visoku, bleđu mršavost u modnu izjavu kojoj su ljudi težili, a probleme s tenom skrivala je korektorima i puderima. Tanaka kosa slagala joj se s blago grandž stilom koji su promovisale Kejt, Agnes i ostali britanski top modeli – ultra natapirana, bujna kosa bila je za pop zvezdice i žene fudbalera.

Nastavile su da tragaju među štandovima, tiho očajavajući pri pogledu na neke od cena, sve dok Tara nije naglo zastala i okrenula se. Nestašluk joj je igrao u raširenim plavim očima.

„Abi, *zaslužujemo* odmor! Zašto da ne prihvatimo Rizinu ponudu i ne odemo s njima u Sen Trope? Znaš kakav je; sve je to samo predstava. Da li je ikada išta ozbiljno pokušao? Znaš, začudilo bi me da više uopšte i može da mu se digne... A ako se, nekim bizarnim spletom okolnosti, ispostavi da ipak može, sigurna sam da bi neka od 'manekenki' bila spremna da ga ispoštuje. Ma hajde, odmor na visokoj nozi – šta može da se desi?“

Abena je razmislila na trenutak i nasmejala se. Kad Tara to tako predstavi, sad joj se činilo da je besmisleno odbiti poziv. Nije imala dečka, bila je očigledno privlačna, dvadeset dve godine, i ovo je bilo njeno vreme. Lagano je prošla kroz srednju školu i obezbedila sebi oksfordsku diplomu, iako je neumorno

obilazila žurke. Sada je morala da se probija kroz život i da ispunji potencijal koji je znala da poseduje – koji svi poseduju, iako su neki ljudi lenji da iskoriste prilike. Zašto da ne uživa u odmoru na suncu sa svojom drugaricom? Ko zna, možda tamo sretne ljubav svog života. Pucala je na nešto više od šmokljana s Noting Hila. A ni kobajagi boemi nisu bili ništa bolji – ma koliko ti odeća izgledala ofucano, ma koliko sati proveo baveći se alternativnom jogom, ako možeš da priuštiš sebi stanarinu na Noting Hilu, onda nisi boem slobodnog duha koji umišljaš da jesi.

Abena je imala sve manje i manje iluzija zbog svog, činilo joj se, beskonačnog niza katastrofalnih sastanaka i razočaravajućih momaka. Nek se nose svi promašaji! Zašto da ne vide čega tamo ima? Da se potpuno prepuste onome što nosi leto.

Tako je očajnički htela da se zaljubi.

„Okej, hajde da to uradimo.“ Razmenile su nestašne osmehe. „Riza i njegova ekipa ionako znaju da ni ti ni ja nismo 'od te sorte'.“

„Baš tako“, potvrdila je Tara, malo naglašenije nego što je bilo potrebno.

„Da pitamo još nekoga – čisto da budemo sigurne? Možda bi i Sara htela da pođe?“, dodala je Abena nakon kratkog razmišljanja.

„ŠTA je rekao?“, uzviknula je Sara preko telefona, naboravši prćasti nos. „Pa to je opsceno!“ Sarina nadmena, uštogljena strana nije bila oduševljena pozivom. „Nema šanse da dozvolim da me tamo neki sirijski Lotario od pedeset i kusur godina odvede na jug Francuske i smesti na svoju jahtu za vikend, pogotovo ne na osnovu jedne fotografije!“

„Draga, opusti se“, smirivala ju je Abena, „kad tako kažeš, osećam se kao drolja.“ Ali videla je kako Tara izveštačeno zeva na Sarinu reakciju i, prigušivši kikot, osetila se bolje.

Iako je Abena obožavala svoju drugaricu Saru, Tara ju je oduvek smatrala velikom malograđankom i uopšte nije bila iznenađena njenom predstavom pravedničkog moralisanja na samu pomisao o dekadenciji i glamuru.

„Bože, dušo“, zavapila je Tara, „molim te pusti Saru da oстане kod kuće sa svojim jadnim izgovorom od dečka i izgaranjem u lokalnim novinama. Nas dve ćemo se mnogo bolje provesti same, a i ti nikada nisi bila na Rivijeri, je l' da? Seljanko! Možemo da se rešimo Rize i njegove svite i uvalimo se u svakakve skandale s rok zvezdama i ekscentričnim umeticima“, nasmejala se.

„Aha, ali onda bi bolje bilo da su puni love, a ne sirotinja iz koje ti potičeš“, uzvratila je Abena. „Mala gospođice Svetski putnik, jedan od mojih bivših ima stan u Monaku. Priseti se da sam ja, dok si se ti zezala s Domenikom, bila još dalje, i ludo se provodila u Lagosu, gledajući Kunlea kako igra polo za očev tim.“ Abena se široko osmehnula.

„Istina“, odgovori Tara. „Ali, nažalost, nijedna od nas nije bila na Oksfordu, gde je trebalo da bude.“

„Pa, sve je dobro što se dobro svrši – diplomirale smo, zar ne? I sada počinje prava zabava.“ Abena je poskočila u mestu, a onda sočno poljubila Taru u obraz. Biće ovo fenomenalan odmor.

Najveća modrica protezala joj se preko rebara, formirajući joj ružnu crvenu fleku pod srcem.

Natalija je stajala gola pred ogledalom i pregledala štetu pre nego što je ušla u mermernu kadu. Legla je, zažmurila, i pustila da je Mocart prenese u neki bolji svet. Ležala je i sanjerala neko vreme, dok joj je voda opuštala telo koje ju je još uvek bolelo od prethodne noći. Da je pištanje mobilnog telefona nije trglo nazad u stvarnost, i dalje bi ležala, uživajući u njenoj nežnosti. Sušeći se pufnastim, belim peškirom na putu do spavaće sobe, uzela je svoj *Blackberry*. Kada je pročitala poruku, oteo joj se iznenađeni uzdah.